

Salmon สีเงินคน

ณ มหาสมุทรแปซิฟิก มีฝูงปลาแซลมอนเดินทางเป็นฝูงใหญ่เพื่อกลับแม่น้ำถิ่นกำเนิด โดยแซลมอนจะว่ายอย่างมีระเบียบด้วยความเร็วที่สิบแปดกิโลเมตรต่อชั่วโมง ท่ามกลางฝูงปลาแซลมอน จะมีแซลมอนที่มีลำตัวเป็นประกายสีเงิน ไม่เหมือนแซลมอนตัวอื่น ๆ เจ้าแซลมอนสีเงินแสนสวยมีพี่สาว ซึ่งถูกนกอินทรีทะเลโฉบไปกินเป็นอาหาร พี่สาวที่คอยอยู่เป็นเพื่อนเจ้าสีเงิน คอยคาบกุ้งนางเล็ก ๆ ให้กิน คอยจับแมลงมาป้อน และคอยเอาดริบทางอันอ่อนนุ่มลุ่มท้อให้ พี่สาวเคยเล่าให้แซลมอนสีเงินฟังว่า แซลมอนจะรู้ได้ว่าตัวเองหน้าตาเป็นเช่นไรก็จากปากของแซลมอนตัวอื่น แปลว่าปากของแซลมอนตัวอื่น คือกระจกส่องเงาของบรรดาพวกพ้องนั่นเอง แซลมอนสีเงินรู้สึกเศร้า อ้างว้าง ตั้งแต่รู้ว่าตนเองมีเกล็ดเป็นสีเงิน

เมื่อกลุ่มแซลมอนเริ่มย้ายถิ่น แซลมอนสีเงินก็ว่ายอยู่ตรงกลางของฝูง ซึ่งเป็นการตัดสินใจของแซลมอนกรามโต ที่เห็นว่าแซลมอนสีเงินจะต้องว่ายอยู่ตรงกลางฝูงเท่านั้น เพราะเป็นเป้าสายตาที่สังเกตเห็นง่ายมาก แซลมอนกรามโตเป็นผู้นำในฝูงแซลมอน ที่ชอบคิดว่าตัวเองดีเด่นเหนือตัวอื่น มักออกความคิดเห็นด้วยเสียงอันดังเสมอ จนได้สมญานามว่า แซลมอนกรามโต คำสั่งประกาศิตของแซลมอนกรามโต คือกฎของฝูงแซลมอน

วันหนึ่งขณะที่แซลมอนสีเงินกำลังชะง่อมองไปที่ชายฝั่ง ขณะนั้นเองเงาดำทะมึนขนาดมหึมาของหมิลอยผ่านหัวของแซลมอนสีเงินไป แต่มีแซลมอนที่มีครีบหลังสีฟ้าเทาและท้องสีขาวเหมือนแซลมอนทั่วไปเข้ามาช่วยไว้จนได้รับบาดเจ็บ แซลมอนตัวนั้นชื่อว่าตาประกาย ทำให้แซลมอนสีเงินรู้สึกว่าจะต้องตอบแทนแซลมอนตาประกายที่ยอมสละชีวิตตนเองเพื่อช่วยเหลือตัวอื่น ตั้งแต่ได้คุยกับแซลมอนตาประกาย แซลมอนสีเงินเปลี่ยนแปลงไปมาก ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นแซลมอนสีเงินรู้สึกว่ามีค่ามากกับตัวเอง สิ่งใดที่เห็นว่าไม่สำคัญแม้แต่น้อยกลายเป็นสิ่งที่ล้ำค่า สรรพสิ่งที่อยู่ในโลกนี้ ไม่มีอะไรที่ไม่สำคัญ จึงไม่มีสิ่งของใดแม้เพียงชิ้นเดียวที่ควรจะถูกทิ้งขว้างหรือละเลย หลังจากนั้นแซลมอนสีเงินและแซลมอนตาประกายก็ได้ใช้ชีวิตร่วมกัน แซลมอนตาประกายบอกว่า เรากลับไปยังถิ่นกำเนิดก็เพื่อวางไข่ แซลมอนสีเงินไม่อยากจะยอมรับความจริงที่ว่าแซลมอนว่ายทวนน้ำไปเพราะเหตุผลเพียงเพื่อวางไข่ เพราะแซลมอนสีเงินคิดว่า ชีวิตของแซลมอนย่อมต้องมีความหมายมากกว่านั้น เพียงแต่ยังหาไม่เจอเท่านั้น

เมื่อว่ายมาใกล้ถึงแม่น้ำจะมีกลิ่นประหลาดกลิ่นหนึ่งลอยมาตามน้ำ มันช่างเหมือนกลิ่นที่คุ้นเคยในอดีต ซึ่งถือเป็นทางกลับถิ่นฐานของแซลมอน แซลมอนทุกตัวต่างขยับครีบเร็วแรงไหลมาเทมายิ่งว่ายฝ่าเข้าไปใกล้กลิ่นหอมอวลของแม่น้ำยิ่งตะระจุก ฝูงแซลมอนเปลี่ยนเส้นทาง หันไปทางที่กลิ่นของแม่น้ำโชยบอกมา ประหนึ่งว่ามีใครวางแผนไว้ให้แล้ว บริเวณที่น้ำทะเลและน้ำจากแม่น้ำมาบรรจบผสานกัน ความเค็มของเกลือในน้ำดูจะลดลง ตามครรลองที่เคยบอกต่อกันมา จากปากแม่น้ำถึงต้นน้ำนั้นไม่ไกลมาก จะมีการหยุดเดินทางเพื่อปรับตัวให้เข้ากับน้ำที่จืดลงสักพักหนึ่ง แล้วค่อยว่ายทวนน้ำต่อไป

แซลมอนสีเงินได้มีโอกาสคุยกับแม่น้ำ และถามแม่น้ำว่า ทำไมไปไม่ถึงลายน้ำได้ แม่น้ำตอบว่า ก็เพราะว่ามันว่ายทวนน้ำไม่เป็น **แรงของแซลมอนตัวเดียวนั้นไม่พอหรอก ต้องอาศัยแรงของทั้งฝูงปลาจึงสามารถว่ายทวนน้ำได้ การว่ายทวนน้ำเปรียบเหมือนการตามหาสิ่งที่มองไม่เห็น อย่างความหวังและความฝัน แม้จะเป็นเรื่องยากแต่ก็เป็นสิ่งที่สวยงามสูงส่งนัก**

การเดินทางเข้าแม่น้ำของเหล่าแซมมอน ต้องเจอกับสิ่งกีดขวางที่ใหญ่หึมา **นั่นคือน้ำตก** เสียงของน้ำตกซึ่งดังน่ากลัวนั้นประหนึ่งดังชู่วิวฝูงปลา แซมมอนจึงมีการประชุมเป็นครั้งแรกนับจากที่ได้เดินทางเข้าแม่น้ำ แซมมอนถามไต่ว่าอยู่หน้าฝูง และเริ่มปราศรัยด้วยน้ำเสียงที่จริงจังว่า ขอให้พวกเราช่วยกันออกความคิดเห็นถึงวิธีที่จะเดินทางข้ามน้ำตกนี้ไปได้

แซมมอนตัวแรกที่เสนอความเห็นคือแซมมอนพอมซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ได้ เสนอตามหลักทฤษฎีว่า จากในอดีตน้ำตกที่ขวางกั้นเราอยู่นั้น มีความกว้างสิบเมตร สูงสามเมตร แต่ปัจจุบันน้ำตกนี้ได้สูงขึ้นอีกสามสิบห้าเซนติเมตร ดังนั้น เราต้องว่ายน้ำเร็วกว่าความเร็วของกระแสน้ำที่ตกลงมา โดยรวบรวมพลังไปที่หาง แต่ในขณะนี้กำลังศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับความเร็วของน้ำตก และจะไปค้นหาคำตอบมาให้

แซมมอนตัวที่สองที่ขึ้นปราศรัยคือแซมมอนปากไว ซึ่งมีคำพูดที่ดูสั้นไหล พูดจาจะฉวนเป็นแซมมอนที่ปราศรัยเก่งกว่าแซมมอนใด เหล่าแซมมอนผู้ฟังต่างหันหน้าหันตาตั้งแต่ประโยคแรกเริ่มขึ้น แซมมอนที่สัปหงกอยู่เริ่มม่อยหลับ นักปราศรัยปากไวไม่สนใจแต่กลับขึ้นเสียงให้สูงขึ้น "ท่านทั้งหลายเราต้องรวบรวมเอาสติปัญญา ท่านทั้งหลายเราต้องรู้จักสามัคคี และสามัคคียิ่งขึ้น" เมื่อมันกล่าวจบ บรรดาแซมมอนที่ม่อยหลับหันหน้าหันหลังพร้อมกระแทกศรีษะราวกับตบมือเกรียว นั่นคือสิ่งที่นักปราศรัยผู้พูดแต่เรื่องเดิม ๆ ได้รับกลับไป แซมมอนปากไวรู้สึกยินดีที่ได้พูดในสิ่งที่อยากจะพูด แม้ว่าแซมมอนที่ฟังอยู่จะไม่ยินดีเลยก็ตาม

ผู้ปราศรัยตัวที่สามคือแซมมอนครีบยาว มันมีหน้าที่ดูแลสั่งสอนแซมมอนน้อย ๆ จึงถูกเรียกว่า**คุณครู** ตั้งแต่เดินทางมามันได้ถ่ายทอดเรื่องราวมากมายให้เหล่าแซมมอน ไม่มีอะไรที่มันไม่รู้ วิธีการสอนของแซมมอนครีบยาวเช่น "ผู้นำที่ยิ่งใหญ่ของเราชื่อว่าอะไรจ๊ะ" "ถิ่นที่อยู่อาศัยของแซมมอนแบ่งออกเป็นกี่ที่เอ่ย" "ทำไมแซมมอนจึงเป็นสัตว์ประเสริฐ" การสอนสั่งของแซมมอนครีบยาวราวกับไม่มีวันจบสิ้น มันมีความรู้มากมาย จึงได้รับความนับถือจากแซมมอน แซมมอนครีบยาวพูดถึงแซมมอนหลังเบี้ยวว่า เป็นแซมมอนที่อ่อนแอและเกียจคร้าน ซึ่งเป็นตัวอย่างของแซมมอนที่ไม่รักตัวเอง ทำให้แซมมอนสี่เงินโกรธและพูดว่า "แซมมอนหลังเบี้ยวที่พยายามว่ายด้วยหลังที่คด ครูกลับไม่เข้าใจว่าความทุกข์ของมันก็เป็นความงาม ความพิการของมันก็เป็นความงามในแบบของมัน"

แซมมอนตัวที่สี่ที่ขึ้นปราศรัยคือ แซมมอนกิ่งเทพ ที่เป็น**นักพยากรณ์**ที่คอยตั้งชื่อให้แซมมอนทั้งหลาย และสามารถล่วงรู้ว่าแซมมอนจะพบกับอุปสรรคอะไรในอนาคต มันกล่าวว่า "เป็นเพราะสิ่งศักดิ์สิทธิ์เบื้องบนโกรธเข้าให้ จึงเสกให้มีน้ำตกใหญ่นี้มาขวางกั้นเรา"

ขณะที่การประชุมไม่ดับหน้าไปไหน แซมมอนตัวหนึ่งว่ายไร้เข้ากลางที่ประชุม เป็นแซมมอนนักวิทยาศาสตร์นั่นเอง มันกล่าวว่า **"ฉันไปตรวจสอบที่น้ำตกโดยละเอียดก็ถ้วนแล้ว พบว่าทางซ้ายของน้ำตกมีทางที่เปิดขึ้นใหม่ เท่าที่ได้ทดสอบพบว่ากระแสน้ำในนั้นไหลแรงไม่ถึงสิบลิโลเมตรต่อชั่วโมง ในอุโมงค์มืด มีทางที่คล้ายบันไดถูกสร้างไว้อย่างมีระเบียบอยู่แต่ละชั้นสูงราวสามสิบเซนติเมตร และได้ลองว่ายน้ำไปดูแล้ว และกลับมามีอย่างปลอดภัย"** **"ฉันพบทางที่ง่ายที่สุดแล้ว"** จากนั้นแซมมอนนักวิทยาศาสตร์ ก็สิ้นแรงและวิญญาณออกจากร่างไป และถูกน้ำพัดพาไป แซมมอนไม่สร้างหลุมศพให้ผู้ตาย แซมมอนจะต้องจ้องมองความตายอย่างสงบและกลืนความเศร้าเอาไว้เท่านั้น แล้วว่ายต่อไป

การประชุมยังไม่ทันจบก็มีแฮมมอนหลายตัวเตรียมจะออกเดินทางแล้ว แฮมมอนสีเงินพูดขึ้นว่า "พวกเราจะหาหรือกันอีกหน่อยไม่ได้หรือครับ" **"ฉันคิดว่าเราไม่ควรเลือกเส้นทางที่ง่าย"** **"ฉันคิดว่าแฮมมอนย่อมมีทางของแฮมมอน"** แฮมมอนสีเงินพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า **"การวางไข่เป็นเรื่องที่สำคัญมาก และการวางไข่ที่แข็งแรงก็เป็นสิ่งที่สำคัญด้วยเช่นกัน หากพวกเราเลือกทางที่ง่ายตั้งแต่แรก ลูกหลานของเราก็คงเลือกทางที่ง่ายเช่นกัน แต่หากเรากระโดดข้ามน้ำตกไปในวันนี้ เราจะสามารถส่งต่อความลำบากและความทรงจำในครั้งนี้อย่างน้อยที่สุดที่จะฝักออกมาเป็นลูกเราได้ การเลือกทางที่ยากลำบากจะทำให้เราเป็นแฮมมอนที่สวยงามมีคุณค่าอย่างแท้จริง"**

ในที่สุดเหล่าแฮมมอนก็พากันไปที่น้ำตก ส่วนแฮมมอนที่เดยอยากไปทางที่ง่ายกว่าแต่แรกก็ตามไปด้วยเจียบ ๆ หลังจากนั้นก็มีการจัดลำดับการกระโดด เสียงแฮมมอนที่กระโดดพลาดเสียหลักตกลงน้ำดังมาจากด้านหลัง แฮมมอนที่พลาดจะต้องไปต่อแถวเริ่มใหม่ ไม่ว่าจะต้องกระโดดข้ามกี่ครั้งก็ต้องทำงานกว่าจะเสร็จสิ้น

ได้เวลาของแฮมมอนสีเงินและแฮมมอนตาประกาย ต่างให้กำลังใจซึ่งและกัน การฝ่าฟันที่ยิ่งใหญ่เริ่มขึ้นแล้ว กระแสน้ำตกเชี่ยวกรากทำให้แฮมมอนสีเงินไม่อาจเปิดตาได้ และแม้ในช่วงที่ว่ายทวนน้ำขึ้นมาสู่แม่น้ำนี้ เจ้าสีเงินจะไม่ได้กินอะไร แต่ก็ยังมีพลังสะสมเหลืออยู่เต็มที่ พลังงานที่ออมไว้นี้จะถูกใช้ไปกว่าครึ่งในการกระโดดข้ามฝายอุปสรรคที่รออยู่เบื้องหน้า ซึ่งมันจะต้องขยับครีบทางให้เร็วกว่าปกติมาก ต้องใช้ทั้งร่างกายในการกระโดด แฮมมอนสีเงินและแฮมมอนตาประกายใช้พลังที่มีทั้งหมดในการกระโดด บางช่วงทั้งคู่ไม่ได้ยินสรรพเสียงใดเลย แล้วก็ไม่ได้คิดอะไรได้ทั้งนั้น มีเพียงการมุ่งมั่นพยายามแทรกตัวว่ายสวนกระแสน้ำที่เชี่ยวกราด

ฟันฝ่าสายน้ำตกที่ต่างระดับขึ้นไปเรื่อย ๆ ซึ่งมีเพียงแสงระยับนำร่องเท่านั้น

แล้วก็เหมือนมีปรากฏการณ์มหัศจรรย์เกิดขึ้น ไม่รู้ว่าน้ำตกที่เชี่ยวกราดนั้นหายไปตั้งแต่เมื่อใด รอบ ๆ ตัวมันเหลือเพียงสายน้ำที่สงบนิ่ง เป็นความจริงที่แฮมมอนผู้รักกระโดดข้ามน้ำตกขึ้นมาได้แล้ว ทั้งคู่จึงคิดได้ว่า **สิ่งที่เราคิดว่ายากลำบากและสำคัญมาก แท้ที่จริงกลับเป็นสิ่งที่ธรรมดาสุดเรียบง่าย**

แม่น้ำเริ่มแคบลงเรื่อย ๆ มีหินก้อนใหญ่หลายก้อนขวางอยู่ แฮมมอนสีเงินถามว่า "เธอเป็นใครนะ" "ฉันเป็นหินกบในแม่น้ำ" หินกบตอบ "เธอทำอะไรอยู่เธอ" "ฉันกำลังช่วยมนุษย์ให้เดินข้ามแม่น้ำได้ง่ายขึ้น" เมื่อสังเกตดี ๆ จะเห็นว่ามียอหลายร้อยบนหินกบ **หินกบช่วยมนุษย์ให้ข้ามแม่น้ำสะดวกเสมอ จึงมีรูปลักษณะภายนอกที่เรียบมันดำขลับ ที่แท้หินกบที่ดูทื่อ ๆ นั้น กำลังทำความดีอยู่ แม้พวกเขาจะถูกเหยียบย่ำร่ำไป แต่ยังมีความสุข เพราะมีจุดมุ่งหมายในชีวิตที่ชัดเจน หินที่เป็นทางผ่านให้ผู้อื่นนี้ไม่เคยขวางทางน้ำ แต่กลับทำหน้าที่ของมันได้สำเร็จลุล่วง**

แฮมมอนสีเงินคิดถึงสายน้ำที่โอบอุ้มตัวอยู่นั้นว่ามาจากการรวมตัวกันของหยดน้ำหลายแสนหลายล้านหยด ที่ไหลลงมาจากภูเขาสูง แล้วลำธารนี้จะไหลลงไปรวมเป็นแม่น้ำ และจากแม่น้ำก็รวมสายไหลลงสู่ทะเล แฮมมอนสีเงินมองเห็นธรรมชาติจับมือกันได้ น้ำ กลมเกลียวกันเป็นผืนเดียว ทุกมหาสมุทรและทุกผืนแผ่นดินบนโลกจับมือกันอย่างกลมเกลียวเป็นหนึ่งเดียว ผืนแผ่นดินโอบอุ้มน้ำไว้ ส่วนน้ำก็ให้ความชุ่มชื้นแก่แผ่นดิน

ณ ธารน้ำตื้นที่ตื้นน้ำ เหล่าแฮมมอนกำลังสาละวนอยู่กับการเตรียมตัววางไข่ ต่างก็เสาะหาบริเวณที่เหมาะสมเป็นแอ่งไว้วางไข่ บ้างก็ขุดพื้นน้ำบริเวณที่มีหินกรวดอยู่ บ้างก็สร้างอาณาจักรไว้เพื่อป้องกัน การวางไข่เป็นมหรธรมชีวิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

แฮมมอนตาประกายใช้ดริบทางขุดที่พื้นน้ำจนถูกคมหินกรีดครีบบางขาดลุ่ย แต่กลับไม่รู้ตัว ยังคงตั้งอกตั้งใจ สัญชาตญาณบอกให้ขุดอยู่อย่างนั้นจนครีบบางไร้เรียวแรง แล้วจึงเปลี่ยนเอาดริบน้อย ๆ ที่หน้าท้องทำแทน จนเมื่อทำไม่ไหวอีกจึงใช้ปากขุดแทน แม้แฮมมอนสีเงินอาสาจะขุดให้ แต่ตัวมันในขณะนี้อ่อนแรงเต็มที่ เพราะแฮมมอนทั้งหลายใช้เวลาเนิ่นนานเกินทนกว่าจะมาถึงที่นี่

แฮมมอนสีเงินคิดว่า แท้จริงแล้วความหมายของชีวิตนั้นไม่ได้อยู่ที่ไหนไกลตัวเลย มันบอกแฮมมอนตาประกายว่า "จับหาความหวังไม่เจอเลย แต่ฉันไม่เสียใจหรือหากเปรียบกับพวกแฮมมอนที่เคยมีความหวังอะไรสักนิด ฉันคิดว่าฉันยังเป็นปลาที่โชคดี ฉันยังเชื่อว่าโลกนี้ยังคงมีความหวังอยู่ที่ไหนสักแห่ง ขอเพียงเราไม่ล้มเลิก ฉันคิดว่ายังมีแฮมมอนที่มีความคิดเหมือนเราอยู่นะ"

เมื่อถึงเวลาวางไข่ของแฮมมอนตาประกาย วาระสุดท้ายนี้ เหมือนสรรพสิ่งจะนิ่งนานเวลาถูกตรึงอยู่กับที่ ความเจ็บบกคลุมไปทั่วบริเวณ เมื่อแฮมมอนตาประกายวางไข่ แฮมมอนสีเงินก็ปล่อยของเหลวออกจากท้องตกลงบนไข่แล้วซึบลงไป แฮมมอนสีเงินและแฮมมอนตาประกายหยุดอยู่เคียงข้างกัน อ้าปากกว้าง นี่เป็นภาพที่ทั้งสองอยู่เคียงด้วยกันเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย เป็นภาพชีวิตที่ยิ่งใหญ่และเศร้าที่สุดภาพหนึ่ง

เมื่อนึกย้อนไปถึงชีวิต เหล่าแฮมมอนตัวน้อยเมื่อห้าปีก่อนได้ถือกำเนิดจากจุดนี้ในแม่น้ำ วายตามสายน้ำ กระโดดลงน้ำตกไป ก็เพื่อจะกลับมาอยู่ตรงจุดนี้ พวกมันว่ายออกสู่ทะเลที่กว้างใหญ่อย่างกล้าหาญ เพื่อที่จะกลับมาอยู่ตรงจุดนี้ พวกมันว่ายฝ่าคลื่นยักษ์ลูกแล้วลูกเล่าในทะเลก็เพื่อจะกลับมาอยู่ตรงจุดนี้ พวกมันไม่สนใจว่าจะต้องเจอกับอันตรายใด ยังคงมุ่งมั่นที่จะว่ายทวนน้ำและกระโจนข้ามน้ำตกไปสู่ต้นน้ำให้ได้ ก็เพื่อจะมาถึงจุดนี้พวกมันฝ่าฟันการข่มขู่เอาชีวิตมาด่าแล้วด่าแล้ว

และ ณ เวลานี้ เหล่าแฮมมอนผู้ให้กำเนิดจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของภาพความตายนี้แล้ว โดยยินดี เมื่อวางไข่เรียบร้อย ชีวิตจะดับลงกลายเป็นร่างไร้วิญญาณลอยอยู่บนผิวน้ำไม่เว้นแม้แต่ตัวเดียว แฮมมอนได้มอบพลังชีวิตทั้งหมดกลับคืนให้แก่โลกอย่างภาคภูมิใจ และร่างที่ขาวซีดจะลอยไปตามน้ำ

ในฤดูหนาวเพื่อไม่ให้ท้องน้ำเย็นเยือกจนกลายเป็นน้ำแข็ง แม่น้ำจึงท่วมคลุมท้องน้ำไว้ด้วยชั้นน้ำแข็งที่ผิวน้ำเป็นอย่างดี ฝ่าห่มน้ำแข็งผืนใหญ่นี้คอยโอบอุ้มไข่แฮมมอนทั้งหมดไว้ในอ้อมกอดอุ่นตลอดทั้งหมันต์ มีมนุษย์บางคนที่ผ่านมาริมแม่น้ำ เห็นน้ำแข็งปกคลุมผิวน้ำ จึงโยนหินขว้างไล่เล่นอย่างสนุกสนาน และทุกครั้งที่มีมนุษย์ทำเช่นนี้ ผิวน้ำก็เปราะแตก แม่น้ำได้แต่ส่งเสียงสะอื้นไห้

ท้องที่จึงมักเตือนเราว่า ต้องดูแลแม่น้ำให้ดีไม่ว่าฤดูใด เพราะเมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึง แฮมมอนตัวน้อยจะฟักตัวออกจากไข่ที่ถูกวางอยู่ใต้ท้องน้ำ และพร้อมที่จะว่ายแล้วเป็นวันแรก

เรียนรู้ ต่อสู้ ฝ่าฟันอุปสรรค
รู้จัก เข้าใจ และใช้ชีวิตตน อย่างมีคุณค่า